

Nagy Attila

ŐSZI KÉK¹

Hommage à Kosztolányi

1.

Ősz van. És kék az ég.
Mint Anyám szeme: tiszta.
Levél, ha hull is,
Nedvét a föld beissza.

Beissza s élteti
Mindazt, mi szendereg.
Utolsó sétájuk
Ejtik a szenderek.

Halkul a lámpafény,
Nyarakról álmodok.
A réten egy árva mén
Lassúdan kódorog.

Az ég alján csillagok
Gyűlnek szép alomba.
Minden, mit itt hagyok,
Kiül ablakomba.

Bámulnak, nem értik:
Hogyan?, már ősz van?
Hogyha majd megértik –
Cifra egy ős-tan...

1 A Székelyföld szerkesztősége szeretettel köszönti a hetvenéves Nagy Attilát.

2.

Cifra egy ős-tan
Maga a magány.
Bekopog, csenget
Valaki ajtaján.

Leül és hallgat,
Hallgatna téged.
Vissza a szívedbe
Zuhan a véred.

Dobban a szótlanság,
Egymást figyel
Az, aki betoppant,
S az, aki kémleli.

Egyetlen könnycsepp,
Mi legördül s csillog –
Egyik a másiké,
S vajon még mit fog...

3.

Vajon még mit fog
Elhallgatni, szólni,
Egyik- vagy másikunk
Asztalvégre tolni...

De addig is szokni kell
A véges-végig csendet...
Püthagorászi fegyellemmel
A végső, belső rendet:

Ülni tovább szembe,
Egymással a csendben –
Mint, aki sehova,
Mint ki benne, bennem...

4.

Mint ki benne, bennem
Lakozna és élne,
Lennénk magány ellen
Egymás menedéke...

De hát kifog rajtunk
Is a fránya ármány –
Sáfránysárga fürdőt
Vesz, ki lábon állván

Várná ki a tavaszt,
Tartós ébredésben...
Reméli, hogy röögöt
Nemcsak véredényben.

De nyelv alatt sem hordoz,
S megszólal majd egyszer –
Vagy hallgatna tovább:
Csendje csendem semper...

5.

Csendje csendem semper,
Annak, ki majd megért –
Világomba cseppen
Egyetlen hajnalért...
Nem kérdezi, honnan,
És azt sem, hogy meddig –
Egyszer csak betoppan,
S el a kerevetig

Úgy vonszolja magát,
Hirtelen lassulva:
Körbevizslat, bámul
S magába bambulva,

Nem hallhatón zsummog,
Mint egy fogatlan száj:
Te lennél az, aki...?
Már csak sajog – nem fáj...

6.

Már csak sajog, nem fáj
Mindaz, ami volt, van –
Látok sok barátot,
De bizony, mind holtan.

Itt marad az illat,
Itt marad, másra,
A madarak színes
Szárnyavillanása.

Marad minden emlék,
S nem károsult génben,
Minden, ami nemrég
Idelent s az égben

Érted dobbant – értünk!
Nap kel föl és újra,
Valaki, kit féltünk,
Trombitánk megfújja,

Hogy nem tűnünk el, nem, nem...
Nyomokban is látszunk –
Szervusz, Kosztolányi!
Már végig veled játszunk!